ବାବୁଲାଲ ନରୋତ୍ତମଦାସ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ଆୟକର କମିଶନର, ବମ୍ବେ

ଡିସେମ୍ବର 14, 1990

[ପି.ବି. ସାୱନ୍ତ ଏବଂ ଏମ. ଫାତିମା ବିବି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922: ଧାରା 4—ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବାର ଅଧିକାର— ଏହି ପ୍ରଦାନକୁ ପ୍ରାଧିକୃତ କରୁଥିବା ସଂକଳ୍ପକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି— ସଂକଳ୍ପ ବୈଧ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରଗଲା— ଅଧିକାରଟି ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ ହେବା ତାରିଖରୁ ଉପାର୍ଜନ ହୋଇଥିଲା ନା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ ତାରିଖରୁ?

ଅପିଲକାରୀ-କରଦାତା ବାଣିଜ୍ୟିକ ହିସାବ ପ୍ରଣାଳୀରେ ହିସାବ ରଖୁଥିଲେ । ସେ ଏକ କମ୍ପାନୀର ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧି ଥିଲେ । **20.7.1949** ରେ ପାରିତ ଏକ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା କମ୍ପାନୀ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ବାର୍ଷିକ **15,000** ଟଙ୍କା ହାରରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ଦେବାକୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା । ତେବେ, ଏପରି ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପ୍ରଦାନରୁ ନିବୃତ୍ତ ରଖିବା ପାଇଁ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଦେଶ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପକୁ ବେଆଇନ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ କମ୍ପାନୀର ଅଂଶୀଦାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରତିବେଦନମୂଳକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ମକଦ୍ଦମାକୁ ବିଚାରାଦେଶ କରିଥିଲେ । ଅପିଲରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାରାଦେଶକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପଟି ବୈଧ ଭାବରେ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ । ଯଦିଓ କମ୍ପାନୀ **31.12.1949** ରେ ଶେଷ ହୋଇଥିବା ବର୍ଷ ପାଇଁ **15,000** ଟଙ୍କାର ସମାନ ରାଶି ହିସାବ ଖାତାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ଏହି ରାଶିକୁ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଦାୟିତ୍ୱ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଥିଲା, ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ କରଦାତାଙ୍କୁ ଏହି ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । **16.11.1952** ରେ କରଦାତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ତାଙ୍କର ପ୍ରାପ୍ୟ ରାଶି **1956** ମସିହାରେ ତାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

1950-51, 1951-52 ଏବଂ **1952-53** ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ **15,000** ଟଙ୍କା ଏବଂ **13,125** ଟଙ୍କାର ଏକ ଆନୁପାତିକ ରାଶି ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କର ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ଭାବରେ କୌଣସି ରାଶି

ପ୍ରାପ୍ୟ ନଥିଲା ଏବଂ ଉକ୍ତ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇନଥିଲା ବୋଲି କରଦାତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲରେ, ଅପିଲୀୟ ସହକାରୀ କମିଶନର କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁ କାୟମ ରଖିଥିଲେ । କରଦାତା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ଅପିଲ ଦାୟର କରିଥିଲେ । କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁ ବାତିଲ କରି, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ କରଦାତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ କେବଳ ନଭେମ୍ବର 1955 ରେ, ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସଂକଳ୍ପକୁ କାୟମ ରଖି ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ କରଦାତାଙ୍କୁ ରାଶି ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା, ଏହା ପୂର୍ବରୁ ନୁହେଁ ।

ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗର ଅନୁରୋଧ କ୍ରମେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଉପାର୍ଜନର ତାରିଖ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନଟିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗ ସପକ୍ଷରେ ଏବଂ କରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉକ୍ତ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣର ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ ।

ଏହି ରାୟରେ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ, କରଦାତା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ସହିତ ଯୁକ୍ତି କରି ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲ ଦାୟର କରିଥିଲେ ଯେ, ସଂକଳ୍ପଟି ବୈଧ ଭାବରେ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, କମ୍ପାନୀ କରଦାତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଦେୟ ଦେଇପାରିନଥାନ୍ତା କିମ୍ବା କରଦାତା କମ୍ପାନୀଠାରୁ କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ଦାବି କରିପାରିନଥାନ୍ତେ ଏବଂ ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଶି କେବଳ ରାୟର ତାରିଖରେ ପ୍ରଦେୟ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, କେବଳ ରାୟର ବର୍ଷରେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କର ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଇପାରିବ ।

ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଲେ:

1.1. ଉପାର୍ଜନର ତାରିଖ ହେଉଛି ସେହି ତାରିଖ ଯେଉଁ ଦିନ ଆୟ ପାଇବାର ଅଧିକାର କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜନ କରାଯାଇଥାଏ ।

1.2. କମ୍ପାନୀର ବାର୍ଷିକ ସାଧାରଣ ବୈଠକରେ ପାରିତ ସଂକଳ୍ପକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ କରଦାତାଙ୍କୁ 15,000 ଟଙ୍କାର ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଆୟ ପ୍ରକୃତରେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା । ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବାର ଅଧିକାର ସଂକଳ୍ପରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା । କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା କରଦାତାଙ୍କୁ ରାଶି ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରଦାନ

କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ ତାହା ନିର୍ବିଶେଷରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହିସାବ ବର୍ଷର ଶେଷରେ ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ କିମ୍ବା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା । ଯଦିଓ ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମା ସେତେବେଳେ ଚାଲୁଥିବାରୁ ଦେୟ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇଥିଲା, କେବଳ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ସଂକଳ୍ପର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଅଂଶୀଦାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ହେତୁ ଆୟର ଉପାର୍ଜନ ସ୍ଥଗିତ ରହିଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଇ.ଡି. ଶାସୁନ୍ ଆଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ସି.ଆଇ.ଟି., **[1954] 26 ITR 27** ଏବଂ *ସି.ଆଇ.ଟି. ବନାମ କେ.ଆର୍.ଏମ୍.ଟି.ଟି. ଥିଆଗରାଜ ଚେଟ୍ଟି,* **[1953] 24 ITR 525** ମାମଲାଦ୍ୱୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଗଲା ।

2. ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବାର ଅଧିକାର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟର ତାରିଖରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବାର ଅଧିକାର କେବଳ କମ୍ପାନୀର ସଂକଳ୍ପ ଉପରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା । ସଂକଳ୍ପକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ହିସାବ ବର୍ଷର ଶେଷରେ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା କରଦାତାଙ୍କୁ ଏପରି ରାଶି ଦେୟ ହୋଇସାରିଥିଲା । ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମା ହେତୁ ଯାହା ସ୍ଥଗିତ ରହିଥିଲା ତାହା ଅଧିକାରର ଉପାର୍ଜନ ନୁହେଁ ବରଂ ପ୍ରଦାନର ତାରିଖ ଥିଲା । ଯେହେତୁ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା, କମ୍ପାନୀ ହିସାବ ଖାତାରେ ତାହାକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ବୋଲି ପ୍ରବିଷ୍ଟି କରିଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ, ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଲାଭ ଏବଂ କ୍ଷତି ହିସାବରେ ଏହି ରାଶିକୁ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଦାୟିତ୍ୱ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା । ଏପରି ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପ୍ରଦାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କମ୍ପାନୀ ଏବଂ କରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନଥିଲା । ଯେହେତୁ ସଂକଳ୍ପଟି ସମ୍ମତ ହୋଇଥିବା ହାରରେ ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବା ପାଇଁ କରଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଅଧିକାର ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା, କରଦାତା ସଂକଳ୍ପ ବଳରେ ସେହି ଆୟ ପାଇବାର ଅଧିକାର ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ, ସଂକଳ୍ପକୁ ବୈଧ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିବା ରାୟ ବଳରେ ନୁହେଁ ।

ସି.ଆଇ.ଟି. ବନାମ ବାବୁଲାଲ ନରୋତ୍ତମଦାସ, **[1976] 105 ITR 721,** ଅନୁମୋଦିତ।

ସି.ଆଇ.ଟି. ବନାମ ହିନ୍ଦୁସ୍ତାନ ଏଚ୍ ଆଣ୍ଡ ଏଲ୍ ଡେଭଲପମେଣ୍ଟ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଲିମିଟେଡ୍ କଲିକତା, **[1977] 108 ITR 380,** ମାମଲା ପ୍ରଭେଦନୀୟ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 685 (NT)/ 1978 ।

ଆୟକର ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ସଂଖ୍ୟା 31/1966 ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 8/9 ଜୁଲାଇ, 1975 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପି.ଏଚ୍. ପାରେଖ ।

ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ଶ୍ରୀମତୀ ଏ. ସୁଭାଷିନୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଫାତିମା ବିବିଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

କରଦାତା ସେଠ୍ ନରୋତ୍ତମଦାସ ମେସର୍ସ ଚାନ୍ଦୁଲାଲ୍ ଆଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡର ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧି ଥିଲେ । ନରୋତ୍ତମଦାସଙ୍କୁ ବାର୍ଷିକ 15,000 ଟଙ୍କା ହାରରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଏକ ସଂକଳ୍ପ ଜୁଲାଇ 20, 1949 ରେ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ, ଏପରି ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ଦେବାରୁ ନିବୃତ୍ତ ରଖିବା ପାଇଁ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଦେଶ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପକୁ ବେଆଇନ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ କମ୍ପାନୀର ଅଂଶୀଦାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 16.7.1949 ରେ ଏକ ପ୍ରତିବେଦନମୂଳକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଅସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଦେଶ ଜୁଲାଇ 20, 1949 ରେ ଏହି ଆଶ୍ୱାସନା ଉପରେ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ମକଦ୍ଦମାର ଫଏସଲା ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କମ୍ପାନୀ ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପ୍ରଦାନ କରିବ ନାହିଁ । ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ 31.10.1950 ରେ ମକଦ୍ଦମାକୁ ବିଚାରାଦେଶ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଅପିଲରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ 25.11.1955 ତାରିଖର ରାୟ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରାଦେଶକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପଟି ବୈଧ ଭାବରେ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ।

ଚାନ୍ଦୁଲାଲ୍ ଆଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍ 31.12.1949 ରେ ଶେଷ ହୋଇଥିବା ବର୍ଷ ପାଇଁ 22.6.1950 ରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା ଲାଭ ଏବଂ କ୍ଷତି ହିସାବରେ 15,000 ଟଙ୍କାର ରାଶି ଖର୍ଚ୍ଚ ଭାବେ ଦର୍ଶାଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ, କମ୍ପାନୀ ସଂକଳ୍ପ ଅଧୀନରେ କରଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ୟ 15,000 ଟଙ୍କା ରାଶିକୁ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଦାୟିତ୍ୱ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଥିଲା । ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ କରଦାତାଙ୍କୁ ଏହି ରାଶିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ନରୋତ୍ତମଦାସଙ୍କର 16.11.1952

ରେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା । 58,125 ଟଙ୍କାର ରାଶି ଶେଷରେ 1956 ମସିହାରେ ତାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

କରଦାତା ବାଣିଜ୍ୟିକ ହିସାବ ପ୍ରଣାଳୀରେ ହିସାବ ରଖୁଥିଲେ । 1950-51, 1951-52 ଏବଂ 1952-53 ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ପାଇଁ 15,000 ଟଙ୍କାର ରାଶି କର ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । 1953-54 ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ବର୍ଷ ପାଇଁ, 13,125 ଟଙ୍କାର ଆନୁପାତିକ ରାଶି କର ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ସମୟରେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଯେ ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ଭାବରେ କୌଣସି ରାଶି ପ୍ରାପ୍ୟ ନଥିଲା ଏବଂ ଉକ୍ତ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ କରଦାତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇନଥିଲା । ଅପିଲୀୟ ସହକାରୀ କମିଶନର କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁ କାୟମ ରଖିଥିଲେ । ତେବେ, ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ କରଦାତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ କେବଳ ନଭେମ୍ବର, 1955 ରେ, ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ କରଦାତାଙ୍କୁ ରାଶି ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ରାଶି ତାଙ୍କୁ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ମାମଲାର ଏହି ମତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, କର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣଗୁଡ଼ିକୁ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା ।

ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗର ଅନୁରୋଧ କ୍ରମେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 ର ଧାରା 66(1) ଅଧୀନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତାମତ ପାଇଁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନଟିକୁ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ:

> "ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ, 58,125 ଟଙ୍କାର ରାଶି କେବଳ ନଭେମ୍ବର, 1955 ରେ, ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଶ୍ରୀ ନରୋତ୍ତମଦାସ ଜେଠାଲାଲଙ୍କୁ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା କି?"

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ 8/9.7.1975 ତାରିଖର ରାୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ନାସ୍ତିସୂଚକ ଭାବରେ କରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ରାୟ *ସି.ଆଇ.ଟି. ବନାମ ବାବୁଲାଲ ନରୋତ୍ତମଦାସ*, [1976] 105 I.T.R. 721 (Bombay) ମାମଲାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ଗୋଟିଏ ପଟେ କମ୍ପାନୀ ଏବଂ

ଅନ୍ୟପଟେ କରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିବାଦର ପ୍ରଶ୍ନ ନଥିଲା, କେବଳ ତୃତୀୟ ପକ୍ଷ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ କମ୍ପାନୀର ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ବିବାଦ ଉତ୍ଥାପନ କରିଥିବା ହେତୁ, ଏପରି ଆୟର ଉପାର୍ଜନ ତାରିଖ ଏକ ଭବିଷ୍ୟତ ତାରିଖକୁ ସ୍ଥଗିତ ରହିଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେତେବେଳେ କି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକାରଗୁଡ଼ିକର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଫଏସଲା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ 58,125 ଟଙ୍କାର ରାଶି କେବଳ ନଭେମ୍ବର, 1955 ରେ, ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ ସଠିକ୍ ନଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟକୁ ଏହି ଅପିଲରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି ।

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଗୋସ୍ୱାମୀ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ, ମକଦ୍ଦମାର ଫଏସଲା ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କୁ କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ଦିଆଯିବ ନାହିଁ ବୋଲି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଶ୍ୱାସନା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମାର ଖାରଜକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଜୁଲାଇ 20, 1949 ରେ ଏକ ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ କରଦାତାଙ୍କୁ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବାର ଅଧିକାର ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ସଂକଳ୍ପଟି ବୈଧ ଭାବରେ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, କମ୍ପାନୀ କରଦାତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଦେୟ ଦେଇପାରିନଥାନ୍ତା କିମ୍ବା କରଦାତା କମ୍ପାନୀଠାରୁ କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ଦାବି କରିପାରିନଥାନ୍ତେ ଏବଂ, ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଶି କେବଳ ରାୟର ତାରିଖରେ ପ୍ରଦେୟ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, କେବଳ ରାୟର ବର୍ଷରେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କର ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଇପାରିବ । *ସି.ଆଇ.ଟି. ବନାମ ହିନ୍ଦୁସ୍ତାନ ଏଚ୍ ଆଣ୍ଡ ଏଲ୍ ଡେଭଲପମେଣ୍ଟ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଲିମିଟେଡ୍ କଲିକତା,* [1977] 108 I.T.R. 380 ମାମଲାରେ କରାଯାଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଶ୍ରୀ ଗୋସ୍ୱାମୀ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପ୍ରାପ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଚାରାଦେଶ ଅନୁସାରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରାଶିର ପ୍ରାପ୍ତି ଥିଲା ଏବଂ ପାଇବାର ଅଧିକାର କେବଳ ସେତେବେଳେ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରାଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଭାବରେ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ।

କରଦାତା, ନରୋତ୍ତମଦାସ, ବାଣିଜ୍ୟିକ ହିସାବ ପ୍ରଣାଳୀରେ ତାଙ୍କର ହିସାବ ରଖୁଥିଲେ । ଯଦି ଉପାର୍ଜନ ଆଧାରରେ ହିସାବ ରଖାଯାଏ, ତେବେ ଲାଭ କିମ୍ବା ଆୟ ଜମା କରାଯାଏ (ଯଦିଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ହାସଲ ହୋଇନଥାଏ) । ହିସାବରେ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରବିଷ୍ଟିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ

ଉପାର୍ଜନ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ଦର୍ଶାଏ ନାହିଁ । କମ୍ପାନୀର ବାର୍ଷିକ ସାଧାରଣ ବୈଠକରେ ପାରିତ ସଂକଳ୍ପକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ କରଦାତା ନରୋତ୍ତମଦାସଙ୍କୁ 15,000 ଟଙ୍କାର ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଆୟ ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା । ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବାର ଅଧିକାର ସଂକଳ୍ପରୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇଥିଲା। କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ନରୋତ୍ତମଦାସଙ୍କୁ ରାଶି ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ ତାହା ନିର୍ବିଶେଷରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହିସାବ ବର୍ଷର ଶେଷରେ ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ କିମ୍ବା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା । ଯଦିଓ ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମା ସେତେବେଳେ ଚାଲୁଥିବାରୁ ଦେୟ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇଥିଲା, କେବଳ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ସଂକଳ୍ପର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଅଂଶୀଦାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ହେତୁ ଆୟର ଉପାର୍ଜନ ସ୍ଥଗିତ ରହିଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ କରଦାତା ସେହି ଆୟ ପାଇବାର ଅଧିକାର ଅର୍ଜନ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ ହୁଏ ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରେ । *ଇ.ଡି. ଶାସୁନ୍ ଆଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ସି.ଆଇ.ଟି.*, [1954] 26 I.T.R. 27 ରେ ଯେଉଁ ତାରିଖରେ ଋଣ ଦେୟ ହୁଏ ସେହି ତାରିଖରେ ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ ହୁଏ ବୋଲି ଧରାଯିବାର ନୀତି କାୟମ ରଖାଯାଇଛି। *ସି.ଆଇ.ଟି. ବନାମ କେ.ଆର୍.ଏମ୍.ଟି.ଟି. ଥିଆଗରାଜ ଚେଟ୍ଟି*, [1953] 24 I.T.R. 525 ମାମଲାରେ ଆହୁରି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟ ଯେ କରଦାତାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ୟ ଏକ ରାଶି ଅନିଶ୍ଚିତ ହିସାବକୁ ନିଆଯାଇଛି ଏବଂ ବିଚାରାଧୀନ ବିବାଦ ହେତୁ କମ୍ପାନୀ ଏହାର ପ୍ରଦାନକୁ ରୋକିଛି, ତାହାର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ କରଦାତାଙ୍କୁ ଆୟ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇନାହିଁ । ଉପାର୍ଜନର ତାରିଖ ହେଉଛି ସେହି ତାରିଖ ଯେଉଁ ଦିନ ଆୟ ପାଇବାର ଅଧିକାର କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜନ କରାଯାଇଥାଏ ।

ଏଠାରେ କରଦାତା ଜୁଲାଇ 20, 1949 ରେ ପାରିତ ସଂକଳ୍ପ ଆଧାରରେ ବାର୍ଷିକ 15,000 ଟଙ୍କାର ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବାର ଅଧିକାର ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି । ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବାର ଅଧିକାର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟର ତାରିଖରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବାର ଅଧିକାର କେବଳ କମ୍ପାନୀର ସଂକଳ୍ପ ଉପରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା । ସଂକଳ୍ପକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ହିସାବ ବର୍ଷର ଶେଷରେ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା କରଦାତାଙ୍କୁ ଏପରି ରାଶି ପ୍ରଦେୟ ହୋଇସାରିଥିଲା । ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମା ହେତୁ ଯାହା ସ୍ଥଗିତ ରହିଥିଲା ତାହା ଅଧିକାରର ଉପାର୍ଜନ ନୁହେଁ ବରଂ ପ୍ରଦାନର ତାରିଖ ଥିଲା । ଯେହେତୁ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ

ମଧ୍ୟରେ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା, କମ୍ପାନୀ ହିସାବରେ ଏହାକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ପ୍ରବିଷ୍ଟି କରିଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ, ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଲାଭ ଏବଂ କ୍ଷତି ହିସାବରେ ଏହି ରାଶିକୁ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଦାୟିତ୍ୱ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା । ଏପରି ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପ୍ରଦାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କମ୍ପାନୀ ଏବଂ କରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନଥିଲା । ଯେହେତୁ ସଂକଳ୍ପଟି ସମ୍ମତ ହୋଇଥିବା ହାରରେ ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବା ପାଇଁ କରଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଅଧିକାର ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା, କରଦାତା ସଂକଳ୍ପ ବଳରେ ସେହି ଆୟ ପାଇବାର ଅଧିକାର ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ, ସଂକଳ୍ପକୁ ବୈଧ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିବା ରାୟ ବଳରେ ନୁହେଁ । ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମାର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଫଏସଲା ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରଦାତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଅଧିକାର ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇନାହିଁ ବୋଲି ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ଦୃଢତା ନାହିଁ ।

ଶ୍ରୀ ଗୋସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା *ସି.ଆଇ.ଟି. ବନାମ ହିନ୍ଦୁସ୍ତାନ ଏଚ୍ ଆଣ୍ଡ ଏଲ୍ ଡେଭଲପମେଣ୍ଟ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଲିମିଟେଡ୍ କଲିକତା,* (ଉପରୋକ୍ତ) ରେ, ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ କ୍ଷତିପୂରଣ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ ଏକ ପ୍ରତିଭୂତି ବଣ୍ଡ ଦାଖଲ କରିବା ପରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିଲା । ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ଉକ୍ତ ରାଶିକୁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବର୍ଷରେ ଉପାର୍ଜିତ ହୋଇଥିବା କରଦାତାଙ୍କ ଆୟ ଭାବରେ ଆକଳନ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାଶି ପ୍ରାପ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଏକ ରାଶିର ପ୍ରାପ୍ତି ଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଉପାର୍ଜିତ କିମ୍ବା ଉତ୍ପନ୍ନ ଆୟ ନଥିଲା, କାରଣ ଆହୁରି କୌଣସି ରାଶି ପାଇବା ପାଇଁ କରଦାତାଙ୍କ ଅଧିକାର ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ବାକି ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଅତିରିକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇବା ପାଇଁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଅଧିକାର ଅନିଶ୍ଚିତ ନଥିଲା, ଆମେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦାବିକୁ ଆଗେଇ ନେବା ପାଇଁ ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିରୁ କୌଣସି ସମର୍ଥନ ପାଇବାରେ ଅସମର୍ଥ ଅଟୁ ।

ଆମ ମତରେ, କରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସଠିକ୍ ଥିଲେ । ଆମେ ଅପିଲରେ କୌଣସି ସାରବତ୍ତା ପାଉନାହୁଁ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ସେହି ଅନୁସାରେ ଖାରଜ କରାଗଲା । ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମେ ମକଦ୍ଦମା ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦେଉନାହୁଁ ।

ଜି.ଏନ୍. ଅପିଲ ଖାରଜ ହେଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ" ।

<u>ଭାଷାନ୍ତର :</u>

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।